

βοιδοουρά ή, πολλαχ. βοιδοουρά Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Εὐβ. (Ἄκρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδοουρά Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ οὐρά, παρ' ὃ καὶ νοῦρά.

Τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς βοός, τὸ ὅποιον ξηραίνόμενον χρησιμοποιεῖται πρὸς ἀποδίωξιν μυῶν.

βοιδοπαίδο τό, ἀμάρτ. βοιδουπαίδον Σάμ. βοιδοπαίδο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ παῖδι.

Πλευριαῖον ὁστοῦν βοός μετὰ τοῦ κρέατός του.

βοιδοπανούκλα ή, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πανούκλα.

Ἐπιδημικὴ νόσος τῶν βοῶν.

βοιδοπατειέμαι ἀμάρτ. βοιδουπατειῶμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. πατειέμαι < πατῶ.

Πατῶμαι ὑπὸ βοῶν, ἐπὶ ἀγροῦ: Βοιδουπατήθ'κι τὸν χουράφ'. Βοιδουπατ'μένου χουράφ' δὲ φνιγρῶν'.

βοιδοπάτημα τό, Μέγαρ. βοδοπατ'μα Σκῦρ. βοιδοπατημά ή, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πάτημα.

Ἴχνος διαβάσεως βοός. Συνών. βοιδάχναρο, βοιδοέμποδο, βοιδοοπλή, βοιδοπατημασιὰ, βοιδοπατησιὰ, βοιδοπατησοῦλλα.

βοιδοπατημασιὰ ή, ἀμάρτ. βοδοπατ'μασὰ Σκῦρ. βοιδουπατ'μασὰ Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πατημασιὰ.

1) Βοιδοπάτημα, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Μετων. ἄνθρωπος περιπατῶν σκυμμένος καὶ σύρων βαρέως τὰ βήματα Σκῦρ.: Σὰ τὸ ζῶ περπατεῖ ή βοδοπατ'μασὰ. Ἡ βοδοπατ'μασὰ ἂν σὲ πατήσῃ, θὰ σὲ ξεψ'χιάσῃ.

βοιδοπατησιὰ ή, ἀμάρτ. βοιδοπατησὰ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βοιδουπατ'σὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδοπατησέα Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πατησιὰ.

Βοιδοπάτημα, ὃ ἰδ.

βοιδοπατησοῦλλα ή, βοιδουπατ'σοῦλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδοπατησιὰ καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -οῦλλα.

Ἴχνος ποδὸς μικροῦ βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδοπάτημα.

βοιδόπαχο τό, ἀμάρτ. βοιδόπαχο Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πάχος.

Βουβωνικὸν ἀπόστημα σκληρόν.

βοιδοπικάζω Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. πεικάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀπεικάζω.

Ἐννοῶ βραδέως. Συνών. βοιδονοιῶθω.

βοιδόπεινα ή Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πείνα.

Μεγάλῃ πείνῃ, βουλμία.

βοιδοπέτσι τό, σύνηθ. βοιδουπέτσι πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βοῦποπέτσι Τσακων. βοιδοπέτσιν Πόντ. βοι-

δοπέσι Μύκ. βοιδόπετσο πολλαχ. βοιδόπετσο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πετσί.

1) Τὸ δέρμα τοῦ βοός σύνηθ. καὶ Πόντ. Τσακων. Συνών. βοιδοτόμαρο. 2) Μετων. ἄνθρωπος ἰσχυρογνώμων, πείσμων (ή μεταφ. ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς δυσκόλου κατεργασίας τοῦ δέρματος τοῦ βοός). Κρήτ.

βοιδόπηλος ὁ, ἀμάρτ. βοιτοόπηλος Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοιδιά, παρ' ὃ καὶ βοιτσά, καὶ πηλός.

Μεῖγμα κόπρου βοός καὶ χρώματος, δι' οὗ χρίουν τὴν κυψέλην.

βοιδόπιττα ή, ἀμάρτ. βοιόπιττα Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πίττα.

Ἄρτος εἰδικῶς παρασκευαζόμενος μετὰ σταφίδων καὶ προσφερόμενος εἰς τοὺς γεωργοὺς τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων.

βοιδοπόδαρο τό, ἀμάρτ. βοιδουπόδαρον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ποδάρι.

Ὁ πούς τοῦ βοός.

βοιδόπολι ή, Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πόλι.

Οἶονεῖ ή τῶν βοῶν πόλις: Παροιμ. Ἄλλοι πάν' εἰς τὴν Πόλι τῶ' ἄλλοι εἰς τὴν βοιδόπολι (εἰρωνικῶς ἐπὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ ἔχουν ξενιτευθῇ καὶ ζήσῃ εἰς μέρη πολιτισμένα, ἐξακολουθοῦν ἐν τούτοις νὰ εἶναι μωροὶ καὶ νὰ φέρονται ἀγροίκως).

βοιδόπωνος ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πόνος.

Ἡ νόσος ἀνθραξ.

βοιδόπουλλο τό, Ἄνδρ. κ. ἂ. βοιδόπουλλο Ἄνδρ. κ. ἂ. βοιδόπουλλο Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἂ. βοιδοπούλλι Τήλ. βοιδόπον. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) βοιδοκ-κο Καπ. βοιδόκ-κο Καπ. βοιδοκ-κο Καπ. βοιτόκ-κο Καπ. βοιτόκ-κο Καπ. βοιδέκο ὁ, Πόντ. (Ἄφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς καταλ. -πουλλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος. Ὁ τύπ. βοιδόπουλλο καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. βοιδόπον ἐκ τοῦ διαμέσου ἀμαρτ. βοιδόπ'λον. Διὰ τοὺς τύπ. εἰς -όκ-κο ἰδ. ΔΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 8 (1938) 71 κέξ.

Μικρὸς ἄρρην βοῦς, μόσχος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδάκι 1.

βοιδόπουτσα ή, πολλαχ. βοιδόπ'τσα Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πούτσα.

Βοιδόνευρο, ὃ ἰδ.

βοιδοσκάρης ὁ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι τοῦ ρ. σκαρίζω.

Βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδᾶς A 1.

βοιδοσκαρούδι τό, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδοσκάρης καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Παῖς βουκόλος, Συνών. βοιδαράκι, βοιδαρέλλι.

βοιδόσκοινο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Παππούλ. Ὀλυμπ. Σαραντάπ. Τρίκκ. Χατζ.) κ. ἂ. — Λεξ. Δημητρ. βοιδόσδοινο

